

[Udenrigsministeren.]

Atlantpagten er indtil i dag den største politiske beslutning, som de demokratiske lande har truffet siden den store krigs afslutning. Jeg er overbevist om, at denne traktat, denne højtidelige pagt til forsvar, og jeg understreger *forsvar*, for de demokratiske landes fred og sikkerhed, vil få overordentlig stor betydning, ikke blot med hensyn til sit hovedformål, der, som jeg har nævnt, er at sikre freden og beskytte deltagerlandene mod angreb, men den vil også få en vidtrækkende betydning med henblik på hele samarbejdet mellem de demokratiske lande, thi den er noget meget mere end udtryk for blot og bar en militær nødvendighed. Den er et udtryk for en ny virkelighed, som er opstået efter krigen, og den glider ind som et led mellem andre bestræbelser, der udfoldes for i store områder at tilvejebringe et nært samarbejde mellem stater af samme indstilling og af samme karakter, som f. eks. de bestræbelser, der udfoldes i Europarådet for at føre de demokratiske lande i Europa sammen i et nært økonomisk og kulturelt samarbejde.

Jeg tror, vi befinder os ved begyndelsen af en ny historisk periode, i hvilken landene vil blive ført stadig tættere sammen, og hvor de i fællesskab vil komme til at løse opgaver, som de tidligere var henvist til at løse hver for sig. Det er ganske klart, at en sådan udvikling i hvert enkelt land, i hvert enkelt folk vil kræve en ny indstilling, en ny forståelse af verden, således som den virkelig er. Det er min opfattelse, at isolationens tid afgørende er forbi, og Danmarks udenrigspolitik må ses under denne synsvinkel, og de beslutninger, som Danmark har truffet såvel om sin tilslutning til Atlantpagten som om sin indtræden i Europarådet og sin deltagelse i Marshallorganisationerne, har sit udspring i denne vurdering af virkeligheden. Det er jo ikke nok at underskrive en traktat; man må også arbejde for at dens mål kan blive nået, dens hensigter opfyldt. Det er ikke nok at have en traktat, som siger, at i tilfælde af angreb vil man stå side om side, een for alle og alle for een; man må også være forberedt på at kunne gøre det. En alliance, et forbund af denne karakter, vil ikke kunne opfylde sit formål, hvis man blot lader tiden gå, og i det øjeblik, da begivenheden skal finde sted, er

uforberedt til at møde den. Således som verden er i dag, således som den moderne krig vil forme sig, kan sligt ikke etableres fra den ene dag til den anden; det må være nøje og omhyggeligt forberedt. Derfor har man også indenfor Atlantpagtlandene efter pagtens undertegnelse taget arbejdet for den fornødne forberedelse og planlægning op således, at skulle imod vort håb en ny krig bryde ud, da er alt rede til, at løfterne i pagten kan blive opfyldt, og hvert land i stand til at fylde sin plads i det store forbund.

Den største begivenhed indenfor Atlantpagtens virketid blev derfor de beslutninger, som blev truffet af det nedsatte nordatlantiske råd på dets møde i Bruxelles den 18. og 19. december i fjor, da man traf den afgørende bestemmelse om tilvejebringelse af et fælles europæisk forsvar med en fælles øverstkommanderende. De beslutninger, som her blev truffet, har regeringen med tilslutning af begge rigsdagens ting senere tiltrådt. Ved disse beslutninger gjorde Atlantpagtorganisationen skridtet fra rent planlæggende organisation til skabende organisation, og siden da er den opbygning, hvis hovedlinje blev trukket op, hvis plan blev lagt, fortsat. Opbygningen af en fælles forsvarsstyrke i fred er en begivenhed, som ikke har mange sidestykker i historien. Også for Danmark vil disse beslutninger få den mest vidtrækkende betydning. Hvis vi isoleret og alene skulle søge at bygge et forsvarsberedskab op, ville vanskelighederne overstige vore kræfter under den udvikling, som verden har gennemløbet; vor indsats ville stå i fare for at blive aldeles forgæves, fordi de bidrag, vi ville kunne yde, ville være så svage i forhold til de styrker og den magt, vi kunne blive stillet overfor. Men efter at vi er blevet deltagere i Atlantpagten, efter at vi er med i opbygningen af de fælles europæiske styrker, som vi yder vort og andre lande deres bidrag til, er stillingen blevet en anden. Vi kan nu have håb om, at den indsats, vi selv yder, virkelig har betydning, først og fremmest vel for os selv, fordi vore styrker jo ikke kan være større, end at de må bruges til forsvar for Danmark selv, men dog også er af nogen betydning for vore forbunds-fæller, fordi det er af den største betydning for dem, at Danmark ikke går tabt, at